

La fe als 20: Pertanyo a una família

"Ja ningú creu en Déu". Quin jove catòlic no ha patit mai la soledat i el desànim? En aquests moments, és bo recordar -com suggereix Catherine en aquest vídeo gravat a Londres- que pertanyem a una gran família.

19/03/2013

Tenir fe és com pertànyer a una família. Sento que Déu i l'Església són la meva família. I això em dona una gran seguretat en la vida. Tenir fe és sentir que algú et sosté de la mà

quan les coses es posen difícils.
Encara que soni una mica cursi, és
així!

La fe estarà sempre aquí, és una
seguretat que no t'abandona.
Actualment i a la meva edat, és difícil
trobar -en aquesta època més que
mai- una cosa que et doni tanta
certesa, una seguretat que no pots
trobar a Internet, ni a la televisió.
Pots trobar orientació en aquestes
coses, clar, però no una cosa que
veritablement et faci pertànyer a una
família.

La fe em dóna un objectiu en la vida.
Que és molt més que, ja saps, viure al
dia. Tens un motiu pel qual viure.
Això és el que la fe em dóna: una
sensació de plenitud, de benestar...
alguna cosa sense la qual no podria
viure.

Visc en una societat multireligiosa i
multicultural i això és una cosa
meravellosa: veure que hi ha tanta

gent que creu en alguna cosa, i cultures tan diferents és una benedicció. Però al mateix temps, de vegades és molt dur conservar la fe catòlica, especialment a Anglaterra.

Vaig ser a la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid i allà hi havia milions i milions de joves catòlics. De la meva edat, o més grans... tots joves. Va ser increïble, realment ho va ser... Allà no tenies problemes! Podies cridar la teva fe, o cantar cançons religioses al Metro.

Van ser uns dies bojos, en què em vaig sentir en família. Després vaig tornar a Anglaterra, a Londres, i tot allò va desaparèixer. Però em va quedar l'esperit d'aquells dies. Vaig emportar-me aquest alegre esperit d'amor, d'amabilitat, aquests dies de fe van tornar amb mi a casa. I em resulten molt útils per a la meva vida diària, per a les coses més senzilles: com oferir a algú la teva cadira, o

parlar de la meva fe de manera oberta i positiva, coses així.

Són petites coses que em retornen l'esperit viscut aquells dies i em donen seguretat en el que crec.

Que n'és, de bonica, la nostra Fe Catòlica! -Dóna solució a totes les nostres ansietats, i aquieta l'enteniment i omple el cor d'esperança.

Sant Josepmaria, Camí, n. 582

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/la-fe-
als-20-pertanyo-a-una-familia/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/la-fe-als-20-pertanyo-a-una-familia/)
(06/08/2025)